

TAALTOVERTUIMELINGEN

*De zee leeft met haar eb en vloed
in een eeuwige cadans.
Ik verlies en hervind mijn evenwicht;
dat is ook balans.*

Caroline Duisings

© 2022 Caroline Duisings
Boekenplan, Maastricht

Foto omslag: Petra Niessen

www.balansdans.nl
www.facebook.com/balansdans

ISBN 978 90 8666 552 5
NUR 306

*Alle rechten voorbehouden, niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde
gegevensbestanden, of openbaar gemaakt in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnames, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur. Voor het
overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen,
readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912)
dient men zich tot de uitgever te wenden.*

*No matter what
time may reveal,
we'll find our way
and let love heal.*

Bij mij
mag je schuilen.
Bij mij
mag je zijn.
Niet bang om
te huilen,
om kwetsbaar
en klein
je angst
toe te laten,
je zorgen
verwoord.
Ook zonder
te praten,
heb ik je
gehoord.

Ondanks
alle lieve mensen
en hun
goedbedoelde wensen
mis ik jouw warmte
om me heen,
mis ik jouw liefde,
niet alleen
als de nacht
me weer omsluit,
ook als de dag
niet lijkt
te passen;
tegen missen is
geen kruid
gewassen.

Beslissing

Het hoofd te vol,
het hart te leeg,
verduisterd
was je zicht.
De woorden hol,
de hoop
die zweeg,
dus koos je
voor het licht.

Wat rest is slechts
de eenzaamheid
en zo vele vragen,
want in jouw eigen
stille strijd
had ik je willen
dragen.

Verloren
zijn de jaren
waarin wij elkaar
blind vonden;
een streling
door de haren,
onze handen, onze
monden.

Ze zijn voorbij
geleden,
de intimiteit
verweesd.
In een nabij verleden
was alle dagen
feest.

Je bent er nog;
in alles ziet
mijn blik
jouw hart stil
kloppen.
Ik wist het toch;
je laat me niet
alleen
mijn boontjes
doppen.

Het leven is
een golfslagbad;
soms ga je
onder
en denk je dat
het gedonder
nog wel zal blijven,
totdat je
plots weer
blijkt
te drijven.

Beetje bij beetje
de tijd ingegleden
de jaren verstreken
de liefde beleden.

Beetje bij beetje
van dagen naar weken
zo vluchtig gebleken
ontgonnen verleden.

Als er
zwarte lichten
dreigen
en je weet niet
waar te gaan,
kom bij mij dan
samen zwijgen
en praten
tot het is
gedaan.

De leegte dringt
vernietigend
tot mij door,
ons huis
verworden
tot een metafoor;
wat eens
getuigde
van ons lieve
leven
is, zonder jou,
ontheemd
achtergebleven.

Ik heb geen keus
te blijven staan;
ik moet gewoonweg
verder gaan,
want dag na dag
ontval je mij,
maar kom ik ook
weer dichterbij.

De onzichtbaren

In de stilte van de stad
raakt zijn stem verloren
en het ergste is wel dat,
dat niemand lijkt te storen.

Voorbijgangers haasten zich voort
met duizend blinde ogen.
Hun lichaamstaal geeft ongehoord
blijk van zijn onvermogen.

Maar hoe het leven hem ook tart;
hij zoekt niet naar een reden,
al verlangt hij vaak vanuit zijn hart
niet zo bruto te worden gemeden.

Want in de parallelle stad
is mens-zijn een gegeven,
maar op zijn eigen zware pad
rest hem een onzichtbaar leven.